

Knjiga proroka Daniela – broj sedam

Sedam kraljeva

Jeff Pippenger

2023-12-02

Sedam gromova predstavljaju povijest od 1798. godine do 22. listopada 1844. Tu su povijest predočavali posljednjih sedam kraljeva kraljevstva Jude, od Manašea 677. pr. Kr. do Sidkije 586. pr. Kr.

U svetim reformnim linijama, obilježje osnaženja prvoga anđela jest simbol koji označuje nešto što je svjetskih razmjera. Dana 11. kolovoza 1840. poruka prvoga anđela bila je osnažena, a zatim je ta poruka bila odnesena do svake misionarske postaje u svijetu.

„Adventni pokret od 1840. do 1844. bio je veličanstveno očitovanje Božje sile; poruka prvoga anđela bila je odnesena do svake misijske postaje u svijetu.” The Great Controversy, 611.

Proročki, u to je vrijeme anđeo iz Otkrivenja 10 sišao i stavio jednu nogu na zemlju, a drugu na more. Sestra White prepoznala je to kao simbol svjetskoga dosega poruke.

„Položaj anđela, s jednom nogom na moru, a drugom na kopnu, označuje široki doseg objave poruke. Ona će prijeći prostrane vode i biti naviještena u drugim zemljama, pa čak i po svemu svijetu.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

Kirina objava prve uredbe bila je uredba za sav svijet.

A prve godine perzijskoga kralja Kira, da bi se ispunila riječ Gospodnja izrečena na usta Jeremijina, Gospod pobudi duh Kira, kralja perzijskoga, te on oglasi po svemu svojem kraljevstvu i još to stavi i napismeno, govoreći: Ovako veli Kir, kralj perzijski: Gospodin, Bog nebeski, dao mi je sva kraljevstva zemlje; i on mi je naložio da mu sagradim Dom u Jeruzalemu, koji je u Judi. Tko je među vama od svega njegova naroda? Bog njegov neka bude s njim, i neka ide gore u Jeruzalem, koji je u Judi, i neka gradi Dom Gospoda, Boga Izraelova; on je Bog, koji je u Jeruzalemu. A tko god ostane u kojem mjestu gdje prebiva kao tuđinac, neka mu ljudi njegova mjesta pomognu srebrom i zlatom i imanjem i stokom, osim dragovoljnih prinosa za Dom Božji koji je u Jeruzalemu. Tada ustadoše glavari otačkih domova Judinih i Benjaminovih, i svećenici i leviti, sa svima kojima je Bog pobudio duh da pođu gore graditi Dom Gospodnji koji je u Jeruzalemu. Ezra 1,1–4.

Kao što je prvi anđeo 11. kolovoza 1840. bio prenesen do svake misijske postaje u svijetu, Kir se, proglašavajući prvi dekret, poistovjećuje kao kralj „svih kraljevstava na zemlji”. Silazak anđela iz Otkrivenja deset, anđela kojega sestra White prepoznaje kao „nikoga manjega od Isusa Krista”, posjeduje ista proročka obilježja kao i silni anđeo iz Otkrivenja osamnaest. Sestra White utvrđuje da je svrha prvoga anđela bila ista kao i svrha anđela iz Otkrivenja osamnaest.

„Isus je opunomoćio moćnog anđela da siđe i upozori stanovnike zemlje da se pripreve za Njegov drugi dolazak. Dok je anđeo napuštao Isusovu prisutnost na nebu, pred njim je išla

iznimno blistava i slavna svjetlost. Rečeno mi je da je njegovo poslanje bilo obasjati zemlju svojom slavom i upozoriti čovjeka na nadolazeći gnjev Božji.“ Rani spisi, 245.

Oснаženje prvoga anđela simbol je koji naglašava svjetski element. Prva poruka u Kristovo vrijeme bila je osnažena na Kristovu krštenju. Pisma svjedoče da je sav Izrael izišao u pustinju čuti Ivanovu poruku.

Tada mu izlaziše Jeruzalem i sva Judeja i sav kraj oko Jordana, te ih je on krstio u Jordanu dok su ispovijedali svoje grijehе. Matej 3,5.6.

Kristova je služba bila usmjerena na drevni Izrael, i u tom je proročkom smislu sav svijet bio privučen Jordanu, mjestu Kristova krštenja. Ipak, obred krštenja, i ono što je predstavljao kada je Krist bio kršten, bio je usmjeren na sav svijet.

Ime Jojakim znači „Bog će ustati“, a pri Kristovu krštenju, kada je Ivan podigao Krista iz vode, simbol „uzdizanja“ iz vodenoga groba postao je sastavni dio toga osnaženja. U prva četiri retka Ezre koja smo već naveli, peti redak riječima „Tada ustadoše glavari otačkih domova Judinih i Benjaminovih, i svećenici i leviti, sa svima kojima je Bog podigao duh da pođu graditi Dom Gospodnji koji je u Jeruzalemu“ prepoznaje odgovor onih koji su čuli naredbu. Kada je prva poruka osnažena, dolazi do ustajanja, kako je to predloženo imenom Jojakim.

Dana 11. rujna 2001. prva je poruka silnoga pokreta trećega anđela bila osnažena, kao što je predloženo osnaženjem prve poruke silnoga pokreta prvoga anđela. Sestra White govori o uništenju Kula blizanaca na taj datum.

„Odakle sada ta tvrdnja da sam izjavila kako New York treba biti pometen plimnim valom? To nikada nisam rekla. Rekla sam, dok sam promatrala kako se ondje podižu velike zgrade, kat za katom: ‘Kakvi će se strašni prizori odigrati kada Gospod ustane da silno potrese zemlju! Tada će se ispuniti riječi iz Otkrivenja 18,1–3.’ Cijelo osamnaesto poglavlje Otkrivenja upozorenje je na ono što dolazi na zemlju. Ali nemam osobitu svjetlost u pogledu onoga što dolazi na New York, osim što znam da će jednoga dana ondje velike zgrade biti oborene okretanjem i prevrtanjem Božje sile. Iz svjetlosti koja mi je dana znam da je propast u svijetu. Jedna riječ od Gospoda, jedan dodir njegove silne moći, i ove će goleme građevine pasti. Odigrat će se prizori čiju strahotu ne možemo ni zamisliti.“ Review and Herald, 5. srpnja 1906.

Pri osnaženju prve poruke u povijesti sto četrdeset i četiri tisuće, Gospodin je „ustao“ da „strašno potrese zemlju“. Jojakimovo ime simbolizira osnaženje prve poruke. Dana 11. kolovoza 1840. Gospodin je ustao sa svojega prijestolja, sišao na zemlju i stao na kopno i na more. Pri prvom Kirovu proglasu vjerni su ustali. Jojakim je simbol ne samo dolaska prvoga anđela, nego također predstavlja i osnaženje prvoga anđela.

Jojakim predstavlja prvoga od posljednja tri kralja, ali također predstavlja petoga od sedam kraljeva koji vode do razorenja Jeruzalema. Imena tih sedam kraljeva vrlo su poučna. Tih sedam kraljeva bili su Manaše, Amon, Jošija, Joahaz, Jojakim, Jojakin i Sidkija.

U povijesti milerita Manaše predstavlja vrijeme svršetka, 1798. godine. Manaše znači „uzrokujući zaborav“, i upravo je 1798. bludnica iz Tira zaboravljena na sedamdeset godina. Manaše je bio

jedan od najzlijih kraljeva i posjeduje proročke značajke koje valja razmotriti.

Posljednjih sedam judejskih kraljeva predstavljaju povijest sedam gromova od 1798. godine do 22. listopada 1844. Manaše je bio prvi od sedmorice kraljeva, i kao prvi kralj od sedam predoznačavao je Sidkiju, posljednjega od sedmorice kraljeva. Isus uvijek poistovjećuje svršetak s početkom. Sidkija, posljednji kralj od sedmorice, bio je odveden u ropstvo babilonskoga sužanštva. Prvi kralj od posljednjih sedam kraljeva također je bio odveden u babilonsko sužanštvo, predoznačujući odvođenje posljednjega kralja u babilonsko sužanštvo.

I Gospodin progovori Manašu i njegovu narodu, ali oni ne htjedoše poslušati. Zato Gospodin pusti na njih zapovjednike vojske kralja asirskoga, koji uhvatiše Manašea među trnjem, okuvaše ga verigama i odvedoše ga u Babilon. A kad bijaše u nevolji, umilostivljavaše Gospodina, Boga svojega, i silno se ponizi pred Bogom svojih otaca, te mu se pomoli; i on se dade umoliti, usliši njegovu molbu i vrati ga opet u Jeruzalem, u njegovo kraljevstvo. Tada spozna Manaše da je Gospodin Bog. 2 Ljetopisa 33:10–13.

Iskustvo po kojemu je Manaše spoznao da je Gospodin Bog ostvarilo se tako što je bio uklonjen iz svojega kraljevstva, a zatim vraćen u svoje kraljevstvo. Nabukodonozor je, kao i Manaše, spoznao Gospodina kada je bio uklonjen iz svojega kraljevstva i potom ponovno vraćen.

A na svršetku onih dana ja, Nabukodonozor, podigoh svoje oči k nebu, i razum mi se vrati, te blagoslovih Svevišnjega i hvalih i častih Onoga koji živi dovijeka, čija je vlast vječna vlast i čije je kraljevstvo od naraštaja do naraštaja. I svi stanovnici zemlje smatraju se kao ništa; i on postupa po svojoj volji s vojskom nebeskom i među stanovnicima zemlje; i nema nikoga tko bi mogao zaustaviti njegovu ruku ili mu reći: Što to činiš? U isto vrijeme razum mi se vrati; i radi slave mogega kraljevstva vratiše mi se moje dostojanstvo i sjaj; i moji savjetnici i moji velikaši potražiše me; i bijah utvrđen u svojem kraljevstvu, i izvanredno veličanstvo bi mi pridodano. Sada ja, Nabukodonozor, hvalim i uzvisujem i častim Kralja nebeskoga, čija su sva djela istina, a putovi mu pravda; i one koji hode u oholosti on je kadar poniziti. Daniel 4:34–37.

Iskustvo Manaše bilo je izvršeno na Nabukodonozoru. Manaše predstavlja „vrijeme svršetka” u povijesti posljednja tri judejska kralja i dolazak proročanstva o sedamdeset godina sužanštva. Nabukodonozor predstavlja „vrijeme svršetka” u povijesti triju dekreta, kao što je 1798. bila „vrijeme svršetka” u povijesti sedam gromova. U upravo navedenim redcima Nabukodonozoru se razum vratio „na svršetku danâ”. „Svršetak danâ” također se spominje u dvanaestom poglavlju Daniela.

A ti idi svojim putem do kraja; jer ćeš počinuti i stajati u svom dijelu na svršetku dana. Daniel 12,13.

„svršetak dana” u dvanaestom poglavlju Daniela jest „vrijeme svršetka”, jer je Danielu bilo rečeno da ide „do svršetka”. U to će vrijeme Daniel „stati u svoj dio”. „Stati u svoj dio” znači ispuniti svoju svrhu, što je Daniel učinio kada je njegova knjiga bila otpečaćena na svršetku dana, što je „vrijeme svršetka”. U to će vrijeme doći do „umnoženja znanja”, koje će razumni razumjeti. Na svršetku Nabukodonozorovih dana vratilo mu se njegovo „razumijevanje”.

„Kad Bog nekome čovjeku povjeri posebno djelo, on treba stajati na svojem dijelu i mjestu kao što je činio Daniel, spreman odgovoriti na Božji poziv, spreman ispuniti Njegovu svrhu.“
Manuscript Releases, sv. 6, 108.

Manaše predstavlja „vrijeme svršetka“ u povijesti posljednja tri judejska kralja, a Nabukodonozor predstavlja „vrijeme svršetka“ u trima dekretima. Manašea je naslijedio njegov sin Amon.

Amon znači „obuka“ i predstavlja vremensko razdoblje kada je došlo do „umnoženja znanja“ koje je trebalo poučiti „mudre“ poruci koja je bila otpečaćena. Nakon Amona slijedio je Jošija, jedini kralj od njih sedmorice koji ima razmjerno dobru, premda složenu, proročku povijest.

Jošija znači „temelj Božji“ i predstavlja uspostavljanje istina koje su bile otpečaćene u „vrijeme svršetka“. Povećanje znanja koje je predstavljao Amon sastavio je William Miller, pod vodstvom Gabriela i drugih svetih anđela. Millerov rad predstavljen je imenom Jošija, jer je on postavio temelje pokreta. Mnogo je više toga što se može prepoznati u Jošiji, ali prijeći ćemo na njegova sina Joahaza.

Joahaz je imao dvadeset i tri godine kad se zakraljio; i kraljevaio je tri mjeseca u Jeruzalemu. A ime njegove majke bijaše Hamutala, kći Jeremije iz Libne. I činio je što je zlo u očima Gospodnjim, prema svemu što su činili njegovi oci. I faraon Neko okova ga u Ribli, u zemlji Hamatu, da ne kraljuje u Jeruzalemu; i nametnu zemlji danak od sto talenata srebra i jedan talenat zlata. I faraon Neko postavi Elijakima, sina Jošijina, za kralja namjesto Jošije, oca njegova, i promijeni mu ime u Jojakim; a Joahaza odvede, te on dođe u Egipat i ondje umrije. 2
Kraljevima 23:31–34.

Jehoahaz znači „Jehova je zgrabio“, i njega je zgrabio faraon Neko. Jehoahaz, sin Jošijin, bio je zgrabljen od faraona Neka i zamijenjen svojim bratom Elijakimom, što znači „Bog podiže“. Faraon Neko potom je promijenio Elijakimovo ime u Jojakim, što znači „Bog će ustati“. Promjena imena simbol je saveznoga odnosa, i pri osnažanju prve poruke Bog stupa u savez s jednim narodom, dok istodobno prolazi mimo prijašnjega saveznog naroda.

Dana 11. kolovoza 1840. Osmansko Carstvo, koje je bilo predloženo četirima vjetrovima odriješena na tristo devedeset i jednu godinu i petnaest dana, bilo je obuzdano ili, kako znači Jehoahaz, „uhvaćeno“. U isto je vrijeme Eliakim bio postavljen za kralja i ime mu je promijenjeno u Jojakim, što znači „Bog će ustati“. Jojakima je naslijedio njegov sin Jojakin, koji u Svetome pismu ima tri imena.

Ime Jojakina znači „Gospodin će podići i utvrditi“. Bio je sin Jojakima i označava dolazak drugoga anđela u proljeće 1844., kada je Bog „podigao i utvrdio“ novi, istiniti, protestantski rog. Poruka drugoga anđela bila je osnažena porukom Ponoćnog poklika, a Jekonija i Konija znače „Bog će utvrditi“. Ta tri imena, svako s istim značenjem, predstavljaju sjedinjenje Ponoćnog poklika s porukom drugoga anđela. U konačnom izlivanju Duha Svetoga tijekom Glasnog poklika zapečaćeno je sto četrdeset i četiri tisuće. Zapečaćenje sto četrdeset i četiri tisuće bilo je predloženo u Ponoćnom pokliku mileritskog pokreta, a Jojakin, koji se također naziva Jekonija i Konija, simbol je zapečaćenja.

Tako ja živ bio, govori Gospod, kad bi Konija, sin Jojakima, kralja Judina, bio pečatnjak na mojoj desnici, ipak bih te odande otrgnuo; i predat ću te u ruke onima koji traže život tvoj i u ruke onih kojih se lica bojiš, upravo u ruke Nabukadrezara, kralja babilonskoga, i u ruke Kaldejaca. I izbacit ću tebe i majku tvoju, koja te rodila, u drugu zemlju, gdje niste rođeni; i ondje ćete umrijeti. Ali u zemlju u koju se žarko žele vratiti, onamo se neće vratiti. Je li taj čovjek Konija prezren, razbijen idol? je li on posuda u kojoj nema miline? Zašto su izbačeni, on i sjeme njegovo, i bačeni u zemlju koje ne poznaju? O zemljo, zemljo, zemljo, čuj riječ Gospodnju. Jeremija 22:24–29.

Jojakin, Jekonija i Konija predstavljaju vrijeme pečaćenja, kada se drugom anđelu pridružuje poruka Ponoćnoga poklika. On predstavlja vrijeme pečaćenja ludih. Zli kralj predstavlja one koji su lude laodikejske djevice koje su u vrijeme pečaćenja određene primiti žig zvijeri, budući da su zauvijek izbljuvane iz usta Gospodnjih.

Pečatnjak na Božjoj desnici njegov je pečat, a oni koji su izbačeni iz usta Gospodnjih tijekom zapečaćivanja sto četrdeset i četiri tisuće suprotstavljeni su Zerubabelu, čovjeku koji je u svojoj ruci imao visak „sedam vremena”.

Govori Zerubabelu, upravitelju Jude, govoreći: Ja ću potresti nebesa i zemlju; i oborit ću prijestolje kraljevstava, i uništiti ću snagu kraljevstava poganskih naroda; i oborit ću bojna kola i one koji se u njima voze; i konji i njihovi jahači past će, svaki od mača svoga brata. U onaj dan, govori Gospod nad vojskama, uzet ću tebe, Zerubabele, slugo moj, sine Šealtielov, govori Gospod, i učinit ću te kao pečatni prsten: jer sam te izabrao, govori Gospod nad vojskama. Hagaj 2:21–23.

„Kamen spoticanja“, koji je „sedam vremena“, jest „visak“ u ruci Zerubabela, a on je prikazan kao „pečatni prsten“ kojim se Bog služi da zapečati sto četrdeset i četiri tisuće. Pečatni prsten, ili „znak“, stavlja se na one koji „uzdišu i jauču“ zbog gadosti koje se čine u Jeruzalemu. Uzdas i jauci označavaju iskustvo onih koji su zapečaćeni, a uzdisanje i jaukanje simbol su njihova unutarnjeg odgovora na lijek za „sedam vremena“. To je priznanje njihovih grijeha i grijeha njihovih otaca. To je priznanje da nisu hodili s Bogom i da Bog nije hodio s njima još od razočaranja 18. srpnja 2020. To je kušnja koja je pala 1863., u razdoblju kada je Filadelfija prelazila u Laodiceju. To je predoznavač razdoblje kada su oni koje predstavlja Konija zauvijek utvrđeni kao lude laodicejske djevice, a oni koje predstavlja Zerubabel zauvijek utvrđeni kao mudre filadelfijske djevice.

Nakon Jojakina slijedio je Sidkija, posljednji od sedmorice kraljeva. Kao što je Manaše predstavljao 1798. godinu i „vrijeme svršetka“, Sidkija mora predstavljati 22. listopada 1844., kada će viđenje „progovoriti i neće slagati“. Sidkija je ime sastavljeno od spoja dviju hebrejskih riječi. Jedna je riječ „Jehova“, a združena je s riječju koja je u Danielu, osmom poglavlju i četrnaestom retku, prevedena kao „očišćeno“. Sidkija znači očišćenje Božjega hrama, koje je započelo 22. listopada 1844.

Posljednjih sedam kraljeva Jude predstavljaju progresivnu povijest od 1798. do 22. listopada 1844. Jojakim je simbol 11. kolovoza 1840., koji zauzvrat predstavlja 11. rujna 2001. On je simbol

osnaženja poruke prvoga anđela, i uveden je u prvom retku prvoga poglavlja Daniela. Stoga su okruženje i kontekst prvoga poglavlja Daniela osnaženje poruke prvoga anđela, kako je prikazano u desetom poglavlju Otkrivenja. U desetom poglavlju Otkrivenja Krist je sišao s knjižicom u svojoj ruci koju je Ivanu bilo zapovjedbno pojesti. Zato se prvi ispit u knjizi proroka Daniela odnosi na jelo.

Nastavit ćemo s ovim temama u sljedećem članku.

I reče mi: Sine čovječji, nahrani svoj trbuh i napuni svoja crijeva ovim svitkom koji ti dajem. Tada ga pojedoh; i bijaše u mojim ustima sladak kao med. Ezekiel 3,3.